

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **STAVEBNINY STUPKA, s. r. o.**, se sídlem Jaroměřice 343, zastoupena JUDr. Rudolfem Skoupým, advokátem se sídlem Soudní 1, Svitavy, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2013, č. j. 30 A 46/2012 - 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně STAVEBNINY STUPKA, s. r. o., domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 3. 2013, č. j. 30 A 46/2012 - 48, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí České obchodní inspekce, Ústředního inspektorátu, ze dne 8. 2. 2012, č. j. ČOI 133955/11/O100/2700/11/12/Be/Št, jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, Královéhradeckého a Pardubického inspektorátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. R 1494/2711, o uložení pokuty žalobkyni ve výši 8 000 Kč za správní delikt podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a to tak, že za slova „v Jaroměřicích 344 tím, že“ se vkládají slova „v rozporu s § 12 odst. 1 téhož zákona“, a ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Podle prvostupňového správního rozhodnutí ze dne 23. 11. 2011 se žalobkyně dopustila uvedeného správního deliktu tím, že dne 6. 10. 2011 jako prodávající v provozovně stavebnin v Jaroměřicích 343 neinformovala spotřebitele v souladu s cenovými předpisy o ceně 78 druhů

nabízených a prodávaných stavebních výrobků a informací o konečné ceně platné v okamžiku nabídky nezpřístupnila ani jiným vhodným způsobem.

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že v provozovně žalobkyně byla dne 6. 10. 2011 provedena kontrola, mimo jiné i na dodržování zákona na ochranu spotřebitele. Namátková kontrola byla provedena u 120 druhů prodávaného zboží, přičemž kontrolní nákup obsahoval celkem 5 kusů výrobků. U výrobků umístěných ve vzorkové prodejně (kontrolní nákup obsahoval 2 výrobky) nebyly zjištěny závady v oceňování. Závady však byly zjištěny u výrobků vystavených mimo prostory prodejny, ke kterému dle záznamu v protokole měl spotřebitel volný přístup (78 druhů výrobků – kontrolní nákup obsahoval 3 z nich), neboť nebyly vhodně označeny cenou a cena zboží nebyla spotřebiteli zpřístupněna ani jiným způsobem.

Takto zjištěný skutkový stav pak krajský soud po právní stránce posoudil nejen podle zákona o ochraně spotřebitele, ale i podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o cenách“).

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele prodávající je povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodávaných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit. Podle ust. § 1 odst. 1 zákona o cenách zákon se vztahuje na uplatňování, regulaci a kontrolu cen výrobků, výkonů, prací a služeb (dále jen "zboží") pro tuzemský trh, včetně cen zboží z dovozu a cen zboží určeného pro vývoz. Podle ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách prodávající je povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon nestanoví jinak, a to a) označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztáženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám, b) zpřístupnit na viditelném místě informaci o této ceně formou ceníků, c) zpřístupnit tuto cenu jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit zboží cenou způsobem uvedenými v písmenu a) nebo b), d) předložit nabídkový ceník dílů a činností, pokud se zboží sestavuje z běžných dílů nebo činností na základě zvláštních požadavků kupujícího, nebo e) oznámit kupujícímu odhad ceny, nelze-li podat informaci o ceně způsobem uvedenými v písmenech a) až d); cenou podle tohoto odstavce se u výrobků rozumí konečná nabídková cena, která zahrnuje všechny daně, cla a poplatky.

Z uvedeného krajský soud dovodil, že na posuzovanou situaci, tj. na prodej stavebních výrobků, nelze aplikovat ustanovení písm. d) ani e) posledně zmíněného ustanovení, ale pouze písm. a) až c) tohoto ustanovení. To znamená, že v situaci, v jaké byla žalobkyně, je požadováno, aby spotřebitel byl s cenou seznámen buď označením tohoto zboží cenou nebo zpřístupněním této ceny před jednáním o koupi [formou ceníků nebo jiným přiměřeným způsobem nelze-li označit zboží způsobem pod písm. a) nebo b)].

U zboží žalobkyně, které bylo umístěno ve vzorkové prodejně nebyla kontrolními pracovníky zjištěna žádná závada, tj. bylo řádně označeno viditelně platnou cenou. Zboží, které však bylo umístěno na venkovní ploše, takto, ani jinak písemnou formou označeno nebylo a jeho cena byla sdělována pouze ústně na doptání. Právě v tom shledali kontrolní pracovníci nedodržování zmíněného ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách.

Krajský soud se neztotožnil s argumentací žalobkyně, že venkovní plocha byla pouze plochou skladovací a manipulační. Z listin založených ve správním spise (zejména z kontrolního protokolu, námitek žalobkyně proti kontrolnímu protokolu a odvolání žalobkyně) vyplynulo, že na této ploše bylo umístěno zboží, které nebylo nabízeno v prodejně, a to z důvodu své

pokračování

velikosti. S tímto zbožím se mohl zákazník seznámit právě na této venkovní ploše, kam se mohl dostat tak, že buď prošel přes prodejnu nebo mohl objekt prodejny obejít. Žalobkyně přitom opakovaně tvrdila, že na tuto venkovní plochu nebyl volný přístup, neboť zde měla být cedule, která zakazovala vstup na tuto plochu bez doprovodu skladníka. V odvolání a následně i v žalobě pak žalobkyně odůvodňovala tento zákaz mimo jiné tím, že „zákaz je zde umístěn z důvodu zajištění bezpečnosti zákazníků, jedná se o plochu skladovou ... s občasným pohybem vysokozdvizných vozíků“. Předmětnou venkovní plochu podle krajského soudu tak není možno označit jen a pouze za plochu skladovací a manipulační, ale je zřejmé, že šlo současně i o plochu, kde bylo zboží nabízeno k prodeji. Pouze tam měl zákazník možnost zboží vidět, resp. fakticky se seznámit s tím, jaké konkrétní zboží žalobkyně právě nabízí k prodeji. Zákazníkovi pak bylo pouze na jeho dotaz skladníkem, případně obsluhou prodejny sděleno, za jakou cenu se to které zboží prodává. Přitom povinnost prodávajícího informovat spotřebitele o ceně výrobku je splněna jen tehdy, pokud jsou poskytované informace přístupné bez toho, že by byl nucen činit jakýkoliv úkon ke zjištění ceny konkrétního výrobku, např. komunikovat s obsluhou prodejny (srov. rozsudek sp. zn. 11 Ca 203/2006, publ. ve Sb. NSS pod č. 898/2006). Podstatná tedy není skutečnost, zda měl zákazník volný vstup na předmětnou venkovní plochu či nikoliv, ale to, že i tuto plochu je nutno označit za plochu, kde bylo zboží nabízeno žalobkyní k prodeji. Sama musela předpokládat, že se zákazníci budou pohybovat na této venkovní ploše, neboť jen tak se mohli seznámit s nabídkou zboží větších rozměrů.

Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou žalobkyně, že prodej stavebního materiálu je specifický tím, že se jeho cena poměrně často mění a proto není v jejích silách neustále předělávat cenovky. Ostatně ani kontrolní orgán jí nedal žádný návod, jak zákazníka s cenou předmětného zboží seznámit. Podstatou věci byla oprávněnost postihu žalobkyně za nedodržení příslušných zákonných ustanovení, nikoliv otázka stanovení konkrétního návodu. Požadavek na písemnou informaci o ceně však není ani tak přemrštěný či nerealizovatelný. Jde-li o větší množství výrobků, či o často měnící se ceny, je taková situace jednoduše realizovatelná např. zpracováním ceníku umístěného na viditelném místě v prodejně. Zákon o cenách na takové situace pamatuje právě v ust. § 13 odst. 2 písm. b) a c), které prodávajícímu umožňují zpřístupnit cenu na viditelném místě formou ceníků nebo jiným přiměřeným způsobem. Nikdo tedy nepožaduje po žalobkyni, aby označovala cenovkami každé jednotlivé zboží na předmětné venkovní ploše.

Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku žalobkyně, že jejím postupem nebyl zákazník nijak poškozen, že její jednání nevzbuzovalo zdání, že je cena nižší, než jaká je ve skutečnosti, či jiná zdání, která by spotřebitele ohledně ceny uváděla v omyl, či mu zjištění ceny znemožňovala. Zákon o ochraně spotřebitele klade na prodávajícího důležitý požadavek jednoznačně informovat spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb platných okamžiku nabídky. Za tím účelem je povinen zřetelně označit výrobky cenou nebo informaci o ceně výrobků jinak vhodně zpřístupnit. Ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele pak uvádí příkladný výčet zvláštních způsobů klamaní spotřebitele údajem o ceně. Z toho však nelze dovozovat, že pokud nedojde ke konkrétní situaci podřaditelné pod některý ze způsobů klamání spotřebitele, že prodávající nemusí informovat spotřebitele o ceně prodáváných výrobků způsobem uvedeným v ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách, resp. že nemůže být postižen, když informaci o ceně požadovaným způsobem neuvede. Takový výklad by popíral základní smysl informační povinnosti prodávajícího.

Krajský soud ve shodě se správními orgány dospěl k závěru, že žalobkyně porušila uvedená ustanovení zákona o ochraně spotřebitele a zákona o cenách tím, že zákonem požadovaným způsobem neseznámila spotřebitele s cenou nabízených výrobků před jednáním o koupi zboží, a proto její žalobu zamítl jako neopodstatněnou.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatelka v kasační stížnosti především namítá, že venkovní plocha v areálu provozovny není plochou prodejní a není volně přístupnou. Z povahy věci jde o plochu sloužící k uskladnění stavebního materiálu a výrobků, které pro své rozměry nelze skladovat uvnitř provozovny. Je zde umístěna cedule zakazující vstup bez doprovodu skladníka. Zákaz vstupu je tu umístěn z důvodu zajištění bezpečnosti osob, neboť se jedná o plochu skladovou, kde jsou uskladněny výrobky – stavební materiál a kde se proto pohybují vysokozdvizné vozíky. Povaha skladovaného materiálu vylučuje samoobslužný prodej (odnesení zboží k pokladně a zaplacení). Pokud si chce zákazník prohlédnout zboží umístěné na venkovní ploše či následně odvést, je zde nutná asistence skladníka. Vzhledem k tomu, že se nejedná o plochu prodejní, není zboží na této venkovské ploše ani opatřeno cenovkami či ceníky a cenu zboží pak sdělí na vyžádání zákazníka obsluha v provozovně či skladník. S ohledem na povahu výrobků a prodeje zboží ve stavebninách je způsob seznámení zákazníka s cenou výrobku v souladu s ust. § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách a odpovídá i praxi prodeje stavebního materiálu.

Stěžovatelka se neztotožňuje ani s právním názorem krajského soudu, že povinnost informovat spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou požadované informace přístupné okamžitě bez toho, aniž by byl spotřebitel nucen činit jakýkoliv úkon ke zjištění ceny výrobku. Spotřebitel je nucen vždy učinit úkon ke zjištění ceny výrobku, minimálně si přečíst cenovku u nabízeného zboží. Dotaz na cenu zboží u skladníka či obsluhy je pro zákazníka jednodušší, než zjišťovat cenu z ceníků umístěných na viditelném místě. Na venkovní ploše je umístěno cca 3 000 druhů zboží (nikoliv 300 druhů jak je nesprávně uváděno v rozsudku). Zjišťování ceny v objemném ceníku je pro zákazníka nepřehlednější a náročnější, než dotaz u obsluhujícího personálu. Je následně na rozhodnutí zákazníka, zda zboží za tuto cenu zakoupí či nikoliv.

Stěžovatelka z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný odvolací správní orgán ke kasační stížnosti uvedl, že stanovisko České obchodní inspekce je obsaženo v předchozích správních aktech a ve vyjádření k žalobě a na tomto stanovisku není třeba nic měnit. Stěžovatelka např. pomíjí, že i ust. § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách hovoří – stejně jako písm. b) v případě ceníků – o zpřístupnění ceny jiným přiměřeným způsobem (než cenovkou či ceníkem), což nelze zaměňovat s možností položit dotaz na cenu obsluhy. Tímto jiným přiměřeným způsobem lze rozumět např. nějaké technické zařízení (čtečka, infopanel apod.) přístupné spotřebiteli k využití, nikoli pouhou přítomnost obsluhy na provozovně, jíž lze klást dotazy.

Není správný ani náhled stěžovatelky, vyjádřený v závěru kasační stížnosti, kde je v případě rozsáhlého sortimentu upřednostněno kladení dotazů obsluhy před zpřístupněním ceníku. Je tomu tak proto, že prodávající zpracuje ceník tak, aby se v něm dalo vyznat, tj., že mimo jiné rozdělí sortiment do určitých kategorií, vypracuje obsah, očíslování stránek. I tak jistě může být pro někoho jednodušší se na cenu zeptat obsluhy a nic ani nebrání spotřebiteli, který preferuje ústní komunikaci, aby raději využil této možnosti. Zákonodárcem preferovanou formou informace o ceně je však (vedle označení zboží) zpřístupněný ceník s údajem o ceně vyjádřeným a sděleným vůči všem potencionálním zákazníkům, což vylučuje případnou libovůli či omyl na straně obsluhy odpovídající dotaz, dává možnost kontroly ústně sděleného údaje apod. Skrývat údaj o ceně v paměti počítače a sdělovat jej pouze ad hoc jednotlivým tazatelům je sice možná

pokračování

taktické vůči konkurenci, neodpovídá to však požadavkům zákona z hlediska ochrany spotřebitele.

Zavádějícím způsobem je pak stěžovatelkou interpretována judikatura správních soudů, když jako „úkon ke zjištění ceny“ chápe i přečtení údaje o ceně na cenovce či v ceníku spotřebitelem. Z kontextu příslušných rozsudků je však zřejmé, že soudy zde hovoří o „dalším úkonu“, tj. nad rámce prostého seznámení s cenou, jež byla vyznačena na výrobku.

Z hlediska skutkových zjištění je pak třeba odmítnout i tvrzení stěžovatelky, že v případě venkovní plochy šlo o plochu čistě skladovou a nikoli prodejní (prodejní v tom smyslu, že by zde bylo vystaveno zboží nabízené ke koupi). Ze zjištění učiněných v rámci kontroly a zachycených v protokolu vyplývá, že šlo o plochu, kde bylo prezentováno zboží, které nebylo možno za tím účelem umístit do vlastní prodejny.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnosti napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Stěžovatelka v kasační stížnosti - obdobně jako v písemném vyjádření k žalobě - zásadně namítá, že venkovní plocha v areálu provozovny není plochou prodejní a není volně přístupnou. Jde o plochu sloužící k uskladnění stavebního materiálu a výrobků, které pro své rozměry nelze skladovat uvnitř provozovny. Dokonce je zde umístěna i cedule zakazující vstup bez doprovodu skladníka. Tento zákaz vstupu je tu umístěn z důvodu zajištění bezpečnosti osob, neboť se jedná o plochu skladovou, kde je uskladněn stavební materiál a kde se z tohoto důvodu proto pohybují vysokozdvizné vozíky. Povaha skladovaného materiálu vylučuje samoobslužný prodej (odnesení zboží k pokladně a zaplacení) a pokud si chce zákazník prohlédnout zboží umístěné na venkovní ploše či následně odvést, je zde nutná asistence skladníka. Vzhledem k tomu, že se nejedná o plochu prodejní, není ani zboží na této venkovní ploše opatřeno cenovkami či ceníky. Cenu zboží sdělí na vyžádání zákazníkovi obsluha v provozovně či skladník. S ohledem na povahu výrobků a prodeje zboží ve stavebninách je proto tento způsob seznámení zákazníka s cenou výrobku v souladu s ust. § 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách a odpovídá i praxi prodeje stavebního materiálu.

Nejvyšší správní soud považuje uvedené námítky kasační stížnosti a argumenty, jež ji odůvodňují, za neopodstatněné.

Krajský soud se především náležitým způsobem vypořádal s námitkou, že venkovní plocha v areálu provozovny není plochou prodejní a není ani plochou volně přístupnou. Správně dovodil, že z obsahu spisu (kontrolního protokolu, námitek stěžovatelky proti tomuto protokolu, z odvolání stěžovatelky i z popisu této plochy) vyplývá, že na této ploše bylo umístěno zboží, které nebylo nabízeno v prodejně jen z důvodu své velikosti a hmotnosti, a s nímž se mohl zákazník (zájemce) seznámit právě a jen na této ploše (zákazník se tam mohl dostat přes prodejnu nebo mohl objekt prodejny obejít; ostatně také stěžovatelka uvádí, že tam mohl vejít zákazník se skladníkem). Za této situace postrádá logiku a oporu ve spise tvrzení stěžovatelky, že tato venkovní plocha byla jen plochou skladovou a manipulační. Naopak, z uvedeného vyplývá, že šlo o plochu, která byla významným podílem využívána k nabízení zboží k prodeji. Je tomu tak proto, že pouze na této ploše měl zákazník možnost zboží vidět a osobně se seznámit s jeho vlastnostmi ještě před uzavřením kupní smlouvy. V této souvislosti proto není podstatné pro posouzení celé věci, zda měl zákazník volný či zakázaný vstup na uvedenou plochu, ale to, že se na této ploše nabízelo zboží k prodeji. Potom ovšem měla stěžovatelka dodržovat zákonný postup dle ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách,

což ale neučinila. Bylo tomu tak proto, že zboží, které bylo umístěno na venkovní ploše nebylo označeno podle zákona a jeho cena byla sdělována v rozporu se zákonem pouze ústně na doptání.

Krajský soud správně ve svém rozsudku dovodil, že na posuzovanou situaci (prodej stavebních výrobků umístěných na venkovní ploše, jejichž cena byla zjišťována pouze ústně na doptání), nebylo možno aplikovat již citované ust. § 13 odst. 2 písm. d) a e) zákona o cenách, ale pouze písm. a) až c) tohoto ustanovení. Spotřebitel proto musel být v tomto případě seznámen s cenou buď označením tohoto zboží cenou [§ 13 odst. 2 písm. a) zákona o cenách] nebo zpřístupněním této ceny před jednáním o koupi formou ceníku na viditelném místě [§ 13 odst. 2 písm. b) zákona o cenách] nebo jiným přiměřeným způsobem, nebylo-li možno označit zboží cenou způsoby uvedenými pod písm. a) nebo b) [§ 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách]. Sdělení ceny pouze na doptání u obsluhy v provozovně či u skladníka tudíž bylo v rozporu s citovanými ustanoveními zákona o cenách. Zpřístupnění ceny jiným přiměřeným způsobem, nelze-li označit cenu zboží způsoby uvedenými v písm. a) nebo b) [§ 13 odst. 2 písm. c) zákona o cenách], nelze zaměňovat a ztotožňovat s možností položit dotaz ohledně ceny zboží obsluze či skladníkovi provozovny. Zpřístupnění ceny pojmově znamená umožnění přístupu k informaci o ceně zboží, jež může být např. obsažena v hmotném technickém prostředku, jímž je vyjadřována a sdělována cena zboží všem potencionálním zákazníkům (nikoliv jen konkrétnímu individuálnímu zákazníkovi, jež právě jedná o koupi zboží). Jiným přiměřeným způsobem zpřístupnění ceny lze tak rozumět, jak na to správně upozorňuje žalovaný správní orgán v písemném vyjádření ke kasační stížnosti, např. nějaké technické zařízení (čtečka, infopanel apod.) přístupné kterémukoliv spotřebiteli k využití, a nikoli pouhou přítomnost obsluhy na provozovně či skladníka, kterým lze klást též dotazy ohledně ceny výrobku umístěného na venkovní ploše. Výše uvedené informace o ceně výrobků jiným přiměřeným způsobem než cenovkou či ceníkem jsou však zákonodárcem preferovanou formou informace, která je tak informací o ceně vyjádřené a sdělené vůči všem potencionálním zákazníkům. Toto pojetí vylučuje i případnou libovůli či omyl na straně obsluhy odpovídající dotaz a dává i možnost kontroly ústně sděleného údaje. Pro někoho může být jednodušší se na cenu zeptat obsluhy nebo skladníka a nic nebrání spotřebiteli, který preferuje ústní komunikaci, aby využil i této možnosti. Skrývat údaj o ceně a sdělovat jej pouze ad hoc jednotlivým tazatelům ale neodpovídá požadavkům zákona z hlediska ochrany spotřebitele. Není také správný ani náhled stěžovatelky, že v případě rozsáhlého sortimentu je kladení dotazů obsluze upřednostněno před zpřístupněním ceníku. Je tomu tak proto, že prodávající může zpracovat ceník tak, aby se v něm dalo vyznat, tj., že mimo jiné rozdělí sortiment do určitých kategorií, vypracuje obsah, očísluje stránky. Krajský soud právem zdůraznil, že tento požadavek na písemnou informaci o ceně zboží není nijak přemrštěný a nerealizovatelný. Pokud jde o větší množství výrobků či o často se měnící ceny je tato situace řešitelná právě vypracováním ceníku a jeho umístěním na viditelném místě prodejně. Ust. § 13 odst. 2 písm. b) zákona o cenách skýtá pro takový postup zákonnou oporu.

Nejvyšší správní soud nepovažuje za opodstatněné ani námitky kasační stížnosti, v nichž stěžovatelka nesouhlasí s právním názorem krajského soudu, že povinnost informovat spotřebitele je splněna jen tehdy, pokud jsou požadované informace přístupné okamžitě bez toho, aniž by byl spotřebitel nucen činit jakýkoliv úkon ke zjištění ceny výrobku.

Podstatou sporu je oprávněnost správního postihu za nedodržování příslušných zákonných ustanovení ohledně informace o ceně zboží umístěného na venkovní ploše a jejího označení, a nikoliv otázky jednoduchosti nebo složitosti praktického získávání informací o ceně zboží v prodejnách stavebnin od obsluhy či skladníka provozovny nebo z cenovky či ceníku nebo z jiného přiměřeného zdroje zpřístupnění ceny. Rozhodující zde je zákonodárcem preferovaná informace o ceně zboží, jež je uvedena shora, sdělená všem potencionálním

pokračování

zákazníkům, která vylučuje případnou libovůli či omyl na straně obsluhy odpovídající na případný dotaz o ceně ze strany zákazníka. Zavádějícím způsobem je stěžovatelkou interpretována judikatura správních soudů, když jako „úkon ke zjištění ceny“ chápe i přečtení údaje o ceně spotřebitelem na cenovce či v ceníku. Z kontextu příslušných rozsudků je však zřejmé, že soudy zde hovoří o „dalším úkonu“, tj. nad rámec prostého seznámení s cenou, jež byla vyznačena na výrobku, např. komunikace s obsluhou lékárny (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 – 30, publikovaný pod. č. 898/2006 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že stěžovatelka porušila výše uvedená ustanovení zákona o ochraně spotřebitele (§ 12 odst. 1) a zákona o cenách (§ 13 odst. 2) tím, že zákonem požadovaným způsobem neseznámila spotřebitele s cenou nabízených výrobků před jednáním o koupi zboží. Stěžovatelka se tak dopustila správního deliktu podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona o ochraně spotřebitele, neboť jako prodávající poskytuje informaci o ceně v rozporu s § 12 zákona o ochraně spotřebitele.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému správnímu orgánu pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu